

УДК 7.071.1.017.4.(477)

Любов КРАЙЛЮК,*доцент кафедри образотворчого**і декоративно-прикладного мистецтва,**кандидат мистецтвознавства,**Рівненський державний гуманітарний університет,**м. Рівне, Україна***КОЛОРИСТИЧНИЙ АСПЕКТ
ТВОРЧОСТІ ОЛЕНИ ОХРИМИК****ЛІТЕРАТУРА**

1. Васіна З. О. Українське народне вбрання XVII–XX ст. // Український літопис вбрання: книга-альбом / З. О. Васіна – К., 2006. – Т. 2 – Розд. 5 – С. 280-285.

2. Врочинська Г. В. Українські народні жіночі прикраси XIX – початку XX століть / Г. В. Врочинська. – К.: Родовід, 2008. – 232 с. : іл.

3. Гоберман Д. Н. Искусство гуцулов / Д. Н. Гоберман. – М.: Сов. художник, 1980 – С. 180: іл.

4. Декоративно-ужиткове мистецтво. Словник. Т. 1. / Запаско Я. П. (кер. авт. кол.), Голод І. В. [та ін.] – Львів: Афіша. 2000. – 364 с.: 316 іл.

5. Декоративно-ужиткове мистецтво. Словник. Т. 2. / Запаско Я. П. (кер. авт. кол.), Голод І. В. [та ін.] – Львів: Афіша. 2000. – 400 с. : 279 іл.

6. Кожолянюк Г. Доповнювальні елементи традиційного народного костюма українців Буковини // Народна творчість та етнографія. – К: Наук. думка, 2010. – № 1. – С. 57.

7. Колос С., Гургула І. Українське народне мистецтво. Вбрання / Колос С. Гургула І. – К.: 1961. – 325 с. : іл.

8. Кольбенгаер Е. Взорі вишиванок домашнього промислу на Буковині / Е. Кольбенгаер – [б.м.]: СЕ Союзу українців в Канаді, 1974. – 98 с.

9. Костишина М. В. Український народний костюм північної Буковини: традиції і сучасність. – Чернівці: Рута, 1996. – 191 с. : іл.

10. Кращий твір року. Всеукраїнська виставка-конкурс народного мистецтва / Авт.-упоряд. Є. Шевченко, В. Корнієнко. – К.: Народні джерела, 2013. – 104 с. : іл.

11. Кращий твір року. Всеукраїнська виставка-конкурс народного мистецтва / Авт.-упоряд. Є. Шевченко, В. Корнієнко. – К.: Народні джерела, 2010. – 84 с. : іл.

12. Кращий твір року. Всеукраїнська виставка-конкурс народного мистецтва / Авт.-упоряд. Є. Шевченко, В. Корнієнко. – К.: Народні джерела, 2011. – 92 с. : іл.

13. Матейко К. І. Український народний одяг / К. І. Матейко. – К.: Наук. думка, 1977. – 221 с. : іл.

14. Марусик Настасія. Буковинське вишиття і ткацтво. Знаки-символи: [книга-альбом]. – Київ-Чернівці, 2011. – 80 с. : іл.

15. Марусик Настасія. Новини Чернівці: Інформаційний портал газети...[Електронний ресурс]. – Режим доступу: [molbuk.ua>tags/Настасія Марусик/](http://molbuk.ua/tags/Настасія_Марусик/)

16. Ніколаєва Т. Історія українського костюма / Т. Ніколаєва – К.: Либідь, 1996. – С. 105-109. : іл. – (З. Васіної, Л. Мінської, Т. Ніколаєвої, О. Слінчак, М. Старовойт). – К.: Либідь, 1996. – 105 с.

17. Сахро М. П. Прикраси з бісеру // Гуцульщина: історико-етнографічне дослідження. – К., 1987. – С. 440-441.

18. Селівачов М. Р. Лексикон української орнаментики (іконографія, номінація, стилістика, типологія). – К., 2005. – XVI, 400 с. : іл.

19. Федорчук О. Типологія українських народних прикрас із бісеру // Народознавчі зошити. – Львів, 2003. – № 5, № 6. – С. 706.

Федорчук О. Українські народні прикраси з бісеру / О. Федорчук. – Львів: Свічадо, 2007. – 120 с. : іл.

Крайлюк Л. В. Колористичний аспект творчості Олени Охримик. Олена Охримик – яскравий представник львівської мистецької школи – художник текстилю та живописець – присвятила 13 років творчій та педагогічній праці в Рівному. Її професійне становлення відбувалося на засадах українського колоризму, який у 60-х роках минулого століття плекався у Львові як своєрідна форма спротиву соціалістичному реалізму. Художниця протягом десятиліть плідно експериментує у різних галузях образотворчого та декоративно-прикладного мистецтва. Її гобелени та полотна поряд із творчими здобутками учнів продовжують розвивати традиції українського колоризму.

Ключові слова: композиційна структура, стилістичні особливості, текстиль, гобелен, колорит.

Крайлюк Л. В. Колористический аспект творчества Елены Охримик. Елена Охримык – яркий представитель львовской художественной школы – мастер текстиля и живописец – посвятила 13 лет творческой и педагогической работе в городе Ровно. Ее профессиональное становление осуществлялось под влиянием украинского колоризма, который в 60-х годах прошлого века развивался во Львове как своеобразная форма сопротивления социалистическому реализму. Художница на протяжении десятилетий плодотворно экспериментировала в разных видах изобразительного и декоративно-прикладного искусства. Ее гобелены и полотна наряду с творческими достижениями учеников продолжают развивать традиции украинского колоризма.

Ключевые слова: композиционная структура, стилистические особенности, текстиль, гобелен, колорит.

Kraylyuk L. V. Coloristic aspect of Elena Ohrimenko's creativity. Olena Okhrymyk is a brilliant representative of the Lviv art school, a textile artist and a painter, has devoted 13 years to the creative and the pedagogical activity in Rivne. Her professional development has taken place on the basis of Ukrainian colourisms that was developed in Lviv in the 60's of the past century as a form of resistance to the socialist realism. The artist has been experimenting successfully for decades in different areas of fine and decorative art. Her tapestries and canvases along with the creative achievements of students continue to develop the traditions of the Ukrainian colourisms.

Keywords: the composite structure, stylistic features, textile, gobelin, flavor.

© Любов Крайлюк, 2015

Постановка проблеми. В актуальному образотворчому просторі Рівненщини вагоме місце посідають випускники Львівського державного інституту прикладного і декоративного мистецтва (нинішня Львівська національна академія мистецтв). Саме їх творчість часто продовжує традиції львівського колоризму, що тісно пов'язаний з польським колоризмом – домінуючим напрямком у польському живописі після Другої світової війни. Вихованці львівської мистецької школи понад двадцятиліття відіграють важливу роль у становленні професійної мистецької освіти у Рівненській області.

Таким чином, український колоризм має особливі прояви в мистецькому житті Рівного, а особливості розвитку здобутків певної мистецької школи в регіональному культурно-мистецькому осередку постають як цікава та важлива мистецтвознавча проблема. Яскравим прикладом розвитку колористичної традиції в регіональному середовищі постає творчий доробок Олени Охримик.

Аналіз останніх публікацій та досліджень. Творча та педагогічна діяльність Олени Охримик побіжно висвітлювалася І. Локшук [1], а також оглядалася у рівненській пресі [2, 3, 4]. 2005 р. відбулася ювілейна виставка мисткині «Кольорова Україна» в залі Рівненського обласного краєзнавчого музею, де були презентовані 45 творів. Коментуючи виставку, рівненська журналістка Л. Марчук цитувала рівненського мистецтвознавця Віктора Луця: «...у роботах Олени Охримик відчутний вплив львівської школи. Кожна робота є довершеною. Тут і тонкий колорит, і відчуття тонів. Ми вперше зіткнулися з такими гарними.... Вражає різнобічність майстра, що працює в різних техніках та жанрах» [4]. З цього ж приводу О. Тищенко наводить слова рівненської мисткині Тетяни Лукашевич, що прозвучали на відкритті виставки: «Ваша експозиція звучить як оголений нерв» [3].

Метою дослідження є виявлення витоків та висвітлення особливостей колористичних аспектів у художній творчості Олени Охримик.

Виклад основного матеріалу дослідження. Одним з найяскравіших проявів декоративно-прикладного мистецтва Рівненщини кінця ХХ – початку ХХІ ст. є художній текстиль. Закорінений у традиційне ткацтво Волині та Полісся, цей напрям у радянські часи був розвинутий майстрами художнього текстилю Алевтиною Єлсуковою, подружжям Липових, Тетяною Лукашевич. Технічну базу для розвитку і функціонування дизайну текстильних виробів надавав Рівненський льнокомбінат – у ті часи одне з найпотужніших підприємств України в галузі легкої промисловості. Новий етап у розвитку художнього текстилю, найбільш цікавий та плідний, пов'язаний зі створенням на базі Інституту культури Рівненського державного гуманітарного університету нового напрямку, який продовжує у наш час активно розвиватися, – підготовки майстрів декоративно-прикладного мистецтва. Саме тут, на базі кафедри українознавства, понад двадцять років тому розпочалися студії традиційного ткацтва регіону. І якраз тоді, у другій полови-

ні 1990-х рр., зі Львова до Рівного були запрошені для викладання художниці, майстрині художнього текстилю – Марта Токар, Іванна Токар та Олена Охримик. Значною мірою завдяки їх багатолітній праці кафедра, що носить нині назву образотворчого та декоративного мистецтва, має вагомий здобуток у розвитку культурно-мистецького життя регіону. Серед найбільш розвинутих напрямів мистецької освіти Рівного останнім часом виокремлюється художній текстиль, про що свідчить низка виставкових заходів у Рівному, Києві, Кросно (Польща), у яких експонувалися твори текстильного мистецтва викладачів і випускників Рівненського державного гуманітарного університету.

Олена Охримик народилася 8 серпня 1945 р. у Харкові. Після Другої світової війни її батьки переїхали з дворічного донькою у Львів, через те, що місцевість, де сім'я мешкала у Харкові, була розбомблена і пограбована. Батько був учасником Другої світової війни, служив зв'язківцем. У Львові він здобув професію складува і допомагав відроджувати поруйновані через військові події лабораторії політехнічного та медичного університетів м. Львова. Як згадує Олена Степанівна, родина мешкала в надзвичайно важких умовах: у маленькому підвальному приміщенні на вулиці Чкалова, 26 (нині вул. Тугай-Барановського) тулилися не лише батьки і старша на 17 років за Олену сестра Аїда, але й молоді художниці Тереза Егриш та Едіта Ілку, родом із Закарпаття. Складні побутові обставини, у яких проходило дитинство Олени Степанівни, врівноважувалися напроцьованим цікавим духовним оточенням. Тут збиралися такі відомі в майбутньому мисткині, як Теодозія Бриж, Марта Токар та ін. Це були друзі і однокурсниці Аїди Охримик – один з перших випусків Львівського державного інституту прикладного і декоративного мистецтва. Розмови, які з наймолодших літ чула Олена Охримик, стосувалися переважно мистецтва. Як згадує М. Токар «...ці люди не займалися мистецтвом. Вони мистецтвом жили» [5]. Можливо, саме тому питання вибору майбутньої професії майже ніколи не стояло перед юною Оленою, хоча її доля надалі складалася нелегко. Художниця рано осиротіла. Першим помер батько, у той час Олені Охримик було вісім років. Через рік світ покинула мати, яка не пережила втрати чоловіка. Невдовзі через низку сімейних обставин Олена Охримик змушена була переїхати на декілька років до тітки, яка мешкала в Ставрополі. Там вона закінчила середню школу.

До Львова майбутня художниця повернулася через п'ять років, де вступила на навчання до училища прикладного мистецтва ім. І. Труша. Серед спеціальностей, які пропонувалися студентам училища, Олена обрала художнє ткацтво. Старша сестра Аїда на той час вже була заміжня, її чоловіком став відомий львівський скульптор Олександр Павлович Пилев, автор пам'ятників Ярославу Галану у Львові та Данилу Галицькому в Галичі. Аїда Степанівна також активно займалася монументальною скульптурою. Після закінчення художнього училища Олена Степанівна два роки працювала у худож-

ньому салоні Львівської обласної організації спілки художників України. За зразками, розробленими молодою мисткинею, виготовлялася серійна продукція (декоративні верети, серветки, шарфики, за народними мотивами – сучасні жіночі строї тощо). Водночас Олена Охримик вступила до Львівського державного інституту прикладного і декоративного мистецтва на відділення художнього текстилю, залишаючись вірною обраній спеціальності. На першому курсі вийшла заміж за студента цього ж навчального закладу Михайла Йосиповича Дзядика, який на той час вже працював живописцем у монументальному цеху Львівського художнього комбінату, виконуючи монументальні мозаїки, сграфіто, вітражі. Жити доводилося в сутужних умовах, в одній кімнаті з батьками нареченого, але жодні побутові чи матеріальні проблеми не перешкождали головному – прагненню творити.

Живопис Олені Охримик викладав видатний львівський живописець Карло Йосипович Звіринський. У 1950-х К. Звіринський познайомився із Л. Щуром та Б. Сойкою; із цього знайомства згодом виникла ідея національного виховання цілого покоління молодих людей. Із десятків студентів К. Звіринський для своєї школи обирав небагато, заздалегідь перевірених на порядність. Його студентами стали Зеновій Флінта, Іван Марчук, Петро Маркович, Олег Мінько, Андрій Бокотей, Роман Петрук. Левко Щур був близьким другом Михайла Дзядика, хресним батьком старшої доньки подружжя Наталки, таким чином до цієї когорти разом з чоловіком долучалася і Олена Охримик.

Збиралися двічі-тричі на тиждень у невеликій кімнаті на вул. Лисенка, 22-б. Опіка над молоддю давала свої плоди, примножувала сили та рішучість для подальшої роботи. Студенти, заангажовані у творчому просторі вчителя, почергово влаштували виставки у своїх тісних помешканнях. Михайло Дзядик також був вихованцем тієї плеяди, хоча він, через деякі розбіжності в поглядах на фахові питання, був дещо осторонь виставкової активності. Як зазначає Є. Шимчук, соціально зумовлені потреби соцреалізму зіткнулися із концептуально-ексцентричним мистецтвом Карла Звіринського, прирікаючи його відкриття на десятиліття ізольованості від суспільно-громадської арени. Проте затиснені в рамки творчої майстерні ідеї митця, покликані помножувати культурні винаходи людства, промовляли до розуму сердець найближчих та найвірніших його учнів. Так поступово творилася львівська мистецька школа, яку нині умовно означуємо напрямом «українського колоризму», що яскраво проявився у багатьох видах декоративного мистецтва – кераміці, графіці, пластиці, текстилі [6].

Історію світового та українського мистецтва Олена Охримик вивчала під керівництвом одного з найвідоміших в Україні теоретиків кольорознавства – професора Володимира Овсійчука. Він, як пригадує художниця, завжди акцентував увагу на проблемах кольору. Роки становлення майбутньої мисткині – 1960-1970-ті – були позначені літературними вечорами, Львів слухав голос Василя Си-

моненка, вулицями ходили вертепи. Це був час початку творчості Любомира Медвідя – поета і художника, Івана Драча, Дмитра Павличка, Грицька Чубая, Ліни Костенко. Серед мистецьких подій того часу Олена Охримик окремо виділяє кінематограф Сергія Параджанова, якого художниця називає іконою українського стилю. Улюблені фільми – «Тіні забутих предків» та «Цвіт гранату» мали величезний вплив на творчість, формуючи естетичне кредо мисткині. Львів збирав найталановитіших, вільних духом українців. Таким чином у Львові сформувалося потужне, альтернативне офіційній доктрині мистецьке середовище, що виплекало багато відомих в майбутньому імен. У цей період сформувався також потужний колористичний характер живописних творів Р. Сельського.

Український колоризм в творчість Олени Охримик входив двома тісно переплетеними шляхами – через живопис і через художній текстиль. Керівником дипломної роботи у Львівському державному інституті прикладного і декоративного мистецтва була Марта Василівна Токар, яка ще під час навчання захопила молоду художницю костюмологією, мистецькими інтерпретаціями українського народного одягу та інтер'єрних тканин. Багатолітня творча співпраця Олени Степанівни з чоловіком, відомим львівським живописцем Михайлом Йосиповичем Дзядиком, викладачем Українського поліграфічного інституту у Львові (нині – Академія друкарства), та згодом з доньками Наталею та Іваною, які також вибрали нелегкий мистецький шлях, виявляють колористичні здобутки у розмаїтих галузях: живописі, текстилі, художній обробці скла.

Після завершення навчання Олена Охримик працювала художником-оформлювачем Львівського будинку моделей. Займалася організацією та оформленням художніх виставок, ткала гобелени та створювала тканини для сучасного сценічного одягу, призначеного для виступів колективів народної творчості. Олена Охримик є авторкою костюмів для хору хлопчиків «Дударик», що був організований при львівському Будинку вчителя у 1970-х рр. Наступний ансамбль сценічного одягу за карпатськими мотивами мисткиня виконала для хору Будинку творчості ім. Гагаріна у Львові.

У 1980-х рр. Олена Степанівна отримала ще й перший педагогічний досвід – упродовж вісімнадцяти років вона викладала у Львівській дитячій художній школі імені Олекси Новаківського при Спілці художників. Педагогічна діяльність не заважала займатися мистецтвом: олійним живописом, тканням гобеленів. На початку 1990-х рр. мисткиня переїхала до Рівного, де почала працювати викладачем мистецьких дисциплін на кафедрі українознавства Рівненського державного гуманітарного університету.

Мистецькі спрямування Олени Охримик можна поділити на два основні відгалуження – художній текстиль та живопис, що взаємодіють між собою сюжетно та колористично, доповнюючи один одного. Художній текстиль, окрім чудової колекції сценічних костюмів, інспірованих переважно традиційним одягом карпатського та волинського ре-

гіонів, охоплює значну кількість гобеленів, образне втілення яких має власну еволюцію. Рання творчість Олени Охримик позначена серією гобеленів, що інтерпретують українські природні та етнографічні мотиви: «Пейзажі мого дитинства», «Писанковий», «Портрет з птахом», «Карпатський мотив», «Весняний наспів», «Перевесло». Образний стрій цих творів наповнений багатомисливською, що відтворює діалог з глибинними архетипними образами дерева, квітки, птаха. В основі натхнення, як стверджує Олена Степанівна, лежать писанкові мотиви різних регіонів України, що потребують рисункової конкретності і колористичного розмаїття активних кольорів – жовтого, червоного, зеленого, чорного.

Динамічні композиційні побудови ранніх гобеленів мисткині часто позбавлені фігуративності. Колір у них виступає основним чинником композиційної структури. Завдяки активному ритму контрастних за формою і колоритом плям твори асоціюються з карпатськими краєвидами, наповненими бурхливими природними контрастами, та запальним фольклором гуцулів. Життєствердні текстильні поліхромії з перевагою теплих нейтральних та насичених тонів, доповнених контрастами бірюзових та темно-синіх відтінків акумулюють потужну візуальну енергію. Іноді контраст ранніх творів художниці є майже ахроматичним з чорно-фіалковими та блідо-жовтими вкрапленнями, що створює майже драматичний ефект. Такою кольоровою гамою відрізняється триптих «Ліс», виконаний Оленою Охримик у співавторстві з Оксаною Риботицькою як пандан до її трьох гобеленів «Сад» (1971). Декоративні панно прикрашають інтер'єр кав'ярні санаторію «Рубін» в м. Трускавець. Першостіхія природи передається через фактуру, композиційний ритм та колір текстильного полотна.

Натомість гобелени Олени Охримик 1990-х – початку 2000-х рр., сповнені пластичної рівноваги, витончені в зіставленні найтонших кольорових нюансів, відтворюють філософські роздуми художниці про місце людини у Всесвіті. З роками площинна колористична декоративність поступилася місцем пошукам у галузі фактурної виразності. Так, наприклад, у гобелені «Композиція №1» пульсуючий ритм композиційного вирішення навіює асоціації з космічними стихіями та, водночас, з мікрокосмосом людської душі, сповненої спалахів-думок. Колір у цьому творі повністю бере на себе емоційне навантаження: тут домінують складні поєднання фіолетово-сірих кольорових тональностей, доповнених найтоншими нюансами жовтуватих відтінків. Фіолетові відтінки вносять мінорні ноти в настроєву тональність твору. Таким чином гобелен «Композиція №1» передає ледь вловимі передчуття апокаліптичної тривоги. В динамічних, інспірованих ритмами сучасного життя текстильних полотнах Олени Охримик співіснують прояви вітальності, драматичних переживань та світлої надії на прояви Божественного в людині. У них присутня строга композиційно-колірна дисципліна, адже, як зазначає О. Федорук, «випадковість мазка у просторі колоризму виключена, бо тут діє принцип пазла:

мазок-ключ входить у мазок-сота; ключ і сота нероздільні, взаємоприживлені» [6].

Інша улюблена творча галузь Олени Охримик – живопис. Художниця віддає перевагу олійній техніці. В просторих жанрових рамках натюрморту, пейзажу, «ню» Олена Степанівна вмістила велетенську палітру почуттів та глибинні світоглядні сенси. Життєствердне поєднання м'яких і водночас контрастних барв моделює оголені фігури, втілюючи ніжну велич та самодостатність жіночої вроди. Так, в олійному полотні «Жінка з собакою» (1993 р.) мисткиня засобами тонального і кольорового контрасту створює узагальнений образ теплої, тендітної і вразливої жіночності, задля досягнення монументальності зображення майже уникаючи моделювання.

Серед живописних творів художниці слід відзначити серію надслучанських краєвидів, в яких силою вишуканих кольорових зіставлень вдалося передати поетичність польського краю. Одним з найулюбленіших для мисткині став мотив води, який акумулює в собі моменти спокою і тиші. Ось чому в кольоровій гамі пейзажних творів Олени Охримик переважають блакитні та пастельно-вохристі відтінки з яскравими контрастними акцентами. Як стверджує авторка, на відміну від Галичини природа Волині стриманіша у своїх кольорових і ритмічних характеристиках. «Я потрапила в край різноманіття зелені, спокійних озер та дивовижних рідкісних птахів (зокрема чорного лелеки). Цей пейзажний спокій вплинув на менталітет мешканців краю – тут панують доброзичливість, почуття гумору, самодостатність. Навіть побудова композиції пейзажу будується на горизонталях, що підкреслює менталітет волинян» – резюмує авторка. У творах Олени Охримик природа постає як поетична метафора людської душі та світобудови, втілена засобами ритму та кольору. Варто зазначити, що заняття художнім текстилем позначилося і на живописних творах мисткині – вони не порушують площинності сприйняття, незважаючи на фігуративність візуального відображення, і не потребують перспективних та світлотіньових ефектів.

Інший улюблений жанр Олени Охримик – натюрморт, який також слугує, як і пейзажна композиція, формальною рамкою для вираження надзвичайно емоційного звучання кольору. Кожен з натюрмортів має власну настроєвість, виражену через експресивний ритм мазків та кольорове вирішення. Натюрморти мисткині демонструють свободу творчого пошуку, поєднання різних технік виконання. Живопис Олени Охримик має виразно індивідуальний ритмічно-колористичний почерк, що позначений емоційністю тональних зіставлень та монументальністю композиційної побудови. Форма, простір, освітленість мотиву трактовані площинно, через формальні засоби лінії і плями, які, в свою чергу, отримують естетичну самодостатність. Колористичність олійних полотен мисткині концентрує широкий спектр суб'єктивних переживань авторки. Живописний творчий доробок Олени Охримик розміщений, на жаль, у приватних колекціях переважно за кордоном: у Німеччині, Польщі, Кана-

ді. Полотно «Над Случем» зберігається у фондах Рівненського обласного краєзнавчого музею.

Педагогічна діяльність Олени Охримик заслуговує окремої уваги. Лише особистість, яка постійно самовдосконалюється на творчій ниві, може продуктивно працювати з обдарованою молоддю. Як уже зазначалося, педагогічна діяльність мисткині розпочалася у Львівській дитячій художній школі імені Олекси Новаківського і продовжилася в 1998-2011 рр. на кафедрі українознавства (нині – кафедра образотворчого і декоративно-прикладного мистецтва) Рівненського державного гуманітарного університету. Увага до особистості, вміння відчувати і підтримати творчу індивідуальність кожного студента визначають педагогічну методологію мисткині. Про успіхи Олени Степанівни у викладанні фахових дисциплін свідчать понад вісімдесят дипломних робіт, виконаних під її керівництвом. Серед найцікавіших слід відзначити гобелени Тетяни Грушицької «Стихія» (2007), Наталії Шкетіної «Посмішка мами» (2004), Вікторії Бордзеховської «Дикі танці» (2005), Тетяни Покотилук «Гірськими стежками» (2005), Майї Камінської «Зародження» (2005) та «Життя в ім'я України» (2006), Людмили Тимечко «Символи зими», «Сон мавки» (2006), Андрія Демчука «Козацька доба» (2001), Єлєви Жанни «Великодня писанка» (2002). Ці твори прикрашають постійну експозицію творчих робіт студентів у холах головного корпусу Рівненського державного гуманітарного університету. Колір та ритм виступають у вищезгаданих гобеленах головним образотворчим чинником.

Випускниця кафедри образотворчого і декоративно-прикладного мистецтва Анна Пілюгіна, що навчалася фахових дисциплін під керівництвом Олени Охримик, нині працює ведучим сценографом у Рівненському обласному музично-драматичному театрі. Про своїх студентів художниця може розповідати безконечно, вона їх всіх (понад дев'яносто) пам'ятає поіменно і пригадує весь творчий процес від ескізної частини до захисту вже витканих і оформлених проектів і гобеленів. Уміння розглядати індивідуальність початківців у мистецькій царині стало запорукою педагогічних успіхів художниці. Важливо відзначити, що роботи учнів мисткині відзначаються величезним розмаїттям, що вказує на педагогічний талант Олени Охримик.

Висновки і перспективи. Таким чином, традиції львівського колоризму отримали дуже індивідуальне втілення у творчості Олени Охримик, масштабний в кількісному та якісному вимірах. Емоційний спектр доробку мисткині коливається від тонких ліричних нот до напружених, майже драматичних ефектів, що досягаються засобами кольорового та композиційного вирішення. Високий фаховий рівень та творчий темперамент окреслюють особистість львівсько-рівненської художниці. Важливо, що колористичні досягнення мисткині отримують своєрідне продовження та розвиток через творчість її численних учнів.

Нині можна ставити питання про появу в українському декоративно-прикладному мистецтві школи рівненського художнього текстилю. Ім'я Олени Охримик, поряд з іменами Марти та Іванни

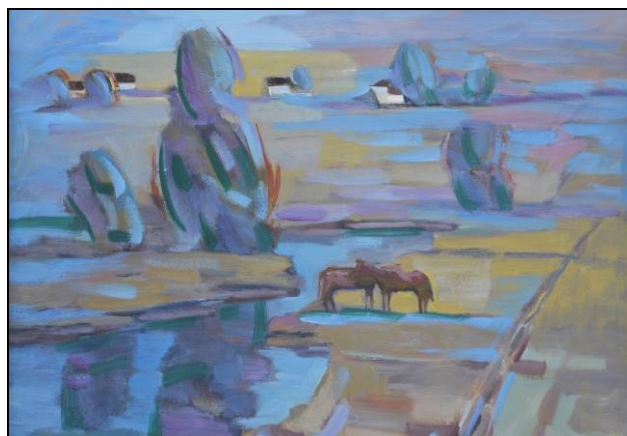
Токар, Тетяни Лукашевич посідає в контексті формування цієї школи одне з чільних місць. Її творчі та педагогічні здобутки сприяють розвитку художнього текстилю Рівненщини на засадах різноманітних чинників, серед яких, крім автентичного мистецтва Волині та Полісся, важливе місце займає український колоризм.

«Композиція № 1», 2005

«Карпатський мотив»

«Надслучанський»

ЛІТЕРАТУРА

1. Локшук І. М. Художня професійна тканина м. Рівного крізь призму діяльності університетської майстерні // Українська культура: минуле, сучасне, шляхи розвитку. Збірник наукових праць: Наукові записки Рівненського державного гуманітарного університету. У 2-х т. – Вип. 19. – Рівне: РДГУ, 2013. – Т. 1. – С. 69-72.
2. Угринчук І. «Кольорова Україна» в Рівному // Рівне вечірне. – № 56. – 2005. – С. 3.
3. Тищенко О. «Кольорова Україна» // Рівне Час. – Ч. 27 (280). – 2005. – С. 6/
4. Марчук Л. Гармонія кольорів художниці Олени Охримик // Сім днів. – Ч. 43. – 2005. – С. 5.
5. Записано зі слів М. Токар на відкритті персональної виставки чоловіка Т. Бриж Є. Безніска у рівненській галереї європейського мистецтва «Євро-Арт» 2012 р.
6. Шимчук Є. Спостереження за мистецьким досвідом в Україні (1989-2008) // Ідеї, смисли, інтерпретації образотворчого мистецтва: Українська теоретична думка ХХ століття: Антологія / Упоряд. Р. М. Яців. – Частина 2. – Львів: Львівська національна академія мистецтв; Інститут народознавства НАН України, 2012. – С. 333.
7. Федорук О. Колоризм Іви Павельчук / [Електронний ресурс] // <http://ivapavelchuk.com/ua/articles/116-abstract-fedoruk>